

[Elisabeth Bruun Olesen]

idømte den en bod. Én af begrundelserne var, at den ikke havde fulgt Metalarbejderforbundets diktat og havde sagt, at de arbejdere skulle ekskluderes. Er det en tilfredsstillende måde at løse sin opgave på? Det kan jeg overhovedet ikke se.

Jeg vil godt spørge hr. Estrup, om han synes, en anden sag er specielt tilfredsstillende eller retfærdig. En mand siger i radioen i Esbjerg, at der bliver arbejdsstandsninger de og de steder. Det siger han som sig selv, og han betoner det, jeg ved ikke hvor mange gange. Men det, at han er medlem af en bestyrelse i SiD, betyder, at SiD bliver dømt for organisationsansvar. Det vil sige, at mandens personlige ytringsfrihed er forsvundet.

Til sidst vil jeg godt spørge, om det er specielt tilfredsstillende for f.eks. HK, som jeg selv kommer fra, at da man i Ålborg demonstrerede imod regeringens indgreb i de supplerende dagpenge, hvor Fællesorganisationen arrangerede en stor demonstration, blev alle de organisationer, der var medlem af Fællesorganisationen, idømt en bod pr. medlem. Da HK har mange medlemmer, blev HK altså idømt en stor bod. Pointen er, at HKs medlemmer ikke var til stede ved demonstrationen.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det, der kalder mig herop, er to ting.

Det er dels hr. Dohrmann fra fremskridtspartiet, der fuldt og helt understregede det, jeg havde sagt, nemlig at det er et angreb fra venstre- og højrefløjen på den etablerede fagbevægelse. Hr. Dohrmann har overhovedet ikke forstået en pind af det hele, når han siger, at dette er et lille forslag. Efter vores mening er det et meget stort forslag og nogle meget væsentlige principper, der ligger deri.

Dels vil jeg gerne sige, for at det ikke skal misforstås i Dansk Arbejdsgiverforening: den udlægning, fru Elisabeth Bruun Olesen kom med, at vi følger DAs vilje, mener jeg overhovedet ikke jeg har givet udtryk for.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Problemet er, at man ikke kan få et svar fra hr. Ole Vagn Christensen på, om socialdemokratiet vil gøre i x år, som man gjorde i

1973, hvor man altså ikke brugte det flertal, der var, til at få boden væk. Derom kan vi kun få hr. Ole Vagn Christensen til at sige: måske, måske ikke. Nu må vi afvente forhandlingsresultatet. Så kan vi foretage en samlet bedømmelse, og så kan vi se.

Det er ikke noget at give folk. Det er ikke et klart signal til de aktive mennesker, som i dag gerne vil have arbejdsretten om ikke væk, så i det mindste forbedret til fordel for dem.

Hr. Ole Vagn Christensen snakker så meget om den etablerede fagbevægelse. Jeg vil godt spørge hr. Ole Vagn Christensen, hvornår den etablerede fagbevægelse af sig selv har prøvet på at lave nogle forbedringer af arbejdsretten. Jeg vil godt minde hr. Ole Vagn Christensen om, at ændringen i 1973 kun skete, fordi der havde været en strejkebølge. LO forsøgte at aflede, men strejkebølgen havde været så voldsom, at man måtte se at få gjort noget. Hvornår har man gjort noget af sig selv?

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Ja men hr. Ole Vagn Christensen har da ret i, at det ikke er en lille sag. Det vil virkelig medføre store ændringer, såfremt forslaget blev vedtaget – dér kom jeg muligvis med en fortalelse.

Den socialdemokratiske ordfører står her, så vidt jeg opfatter det, og udtrykker, uden at sige det dirkete, en vis sympati for forslaget, men forsvarer alligevel det eksisterende system. Jeg må spørge direkte: mener hr. Ole Vagn Christensen, at hovedparten af de domme, der afsiges i arbejdsretten i dag, må siges at være retfærdige?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Der er to ting, jeg gerne vil knytte en bemærkning til.

Den ene er spørgsmålet fra fru Elisabeth Bruun Olesen om den etablerede fagbevægelse. Jeg må sige, at uanset hvor man taler om fagbevægelsens indsats, om det er på bundplanet – den benævnelse brugte fru Elisabeth Bruun Olesen tidligere – eller om det er på topplanet, så er det afgørende den fælles holdning, de organisationer gennem deres